Стихи и рассказы радиолюбителей Украины

Винница 2013

Стихи и рассказы радиолюбителей Украины

«Автор»

Стихи и рассказы радиолюбителей Украины / «Автор»,

На суд читателей предлагается сборник стихов и рассказов радиолюбителей о своем хобби и не только, опубликованных в разное время в газете «Радиоинформ». Это своеобразная исповедь увлеченных радио людей, которые не чужды обычным людским радостям – любви, надеждам на лучшую жизнь, воспоминаниям о былом.

© Автор

Содержание

Часть первая: Радиолюбительские стихи 6
1.1. Александр Бобров, UR5ALU 6
До Тараса 6
Круглый стол 7
Хобби 8
Ода «Радиоинформу» 9
Памяти А.Руденко (UB5AGX) 10
Хамфест 11
1.2. Григорий Плечко, UT5XM 13
Не розчаруюся в тобі 13
Одвічний біль… 13
Не стерти велич Перемоги 14
Війна – завжди війна 15
А може це ти? 16
Гіркий урок Чорнобиля 16
Пісня чорнобильців-ліквідаторів 17
Кумова пригода 18
На весілля в Ясси 19
Сміхоград 20
На зборах 21
Це не наша вина 22
Мій час 23
Стьопа зоотехнік 24
Учительська доля 25
Бабусина хата 25
Полтергейст і кумів тест 26
До тебе лечу, село моє… 28
Новорічні побажання 29
1.3. Владимир Андреев, US4UA 30
За порадою до Тараса 30
Любовь и радио 31
Гимн радио 33
Хобби 35
Поэма о сале 37
1.4. Василий Хвостенко (UR5FIX) 40
Эфир вскипел 40
Юному радисту 40
Дробь Павел 41
Трансивер ожил 42
Родившись где-то …… 43
Антенна 44
1.5. Владимир Солошенко, UX5YD 46
Радіовірші 46
Вітер віє 46
Літа мої 47
Батьківщина 47

Доля 48
О ветеранах 48
1.6. Владимир Ванзяк, US0YA 49
Вічний мотив 49
Біль 49
І який то день настане 49
З натури 50
Зима 50
Змінилось все 51
Княгині Ользі 51
Чорна билиця 51
1.7. Другие авторы 53
Радиолюбительские частушки 53
Марш радистов 54
Идёт ветеранов строй 54
Гімн короткохвильовика 55
Ода о DX-ах 56
Песня об Арабатской стрелке 56
Раздел 2. Рассказы радиолюбителей 58
2.1. Мое «Русское поле» 58
Конец ознакомительного фрагмента. 59

Стихи и рассказы радиолюбителей Украины Под редакцией В.П.Марценюка

Часть первая: Радиолюбительские стихи

1.1. Александр Бобров, UR5ALU Город Ромны

До Тараса

Встань Тарасе, та пройдися стежками Вкраїни,
Де життя колись буяло – бовванять руїни.
В дикім полі вітер свище та бур'ян буяє,
Як над страшним попелищем, ворониння літає.

Порозоренії ферми, кинуті бригади,
Все розбили, розорили, наші «рідні» гади.
Всі царки, панки, чинуші, дочекались момента,
Так тягнули, брали, крали, що тім президентам!

Та й останні не зівали, дріб'язок не брали,
А заводи, надра, землю, швидко розхапали!
Зась вам лісу і повітря, зась ковтка водиці,
Бо навкруг усе приватно, скрізь сторожа й криця!

Весь народ оті злодюги, в жебраки пустили,
Помаранчеві й червоні, чорні й синьо – білі.
То ж в оцьому ти, Тарасе, нам не допоможеш,
Не пробитися в ті двері де сидять вельможі.

Де за грошики закони бандою приймають,
І на шиї на народній живуть й процвітають!
Хоч тобі поталанило, бо стоїш на кручі,
Наче шмаття розірвали весь Дніпро ревучий!

Завше чхать вони хотіли, пани можновладні,
Що вмирає Україна і діла неладні.
Для них Бог – зелений долар чи просто грошина,
Гине, гине, пропадає велична країна!

Ти куди б не йшов Тарасе, якими стежками,
Не знайдеш ніде чесноти, скрізь панують хами!

Не було тієї правди і повік не буде,
Всюди нелюди панують і гибіють люди!

І однаково плювати, Раді й Президенту,
Що народ весь вимирає – в них свої акценти.
Тільки б в банках, та побільше, доляри дзвеніли,
Коли ж вони нажеруться, щоб їх повдавило!

Не вставай Тарасе милий, чорна сила скаже,
У твою пусту могилу, якась падла ляже!
А тоді тиняйся світом, вже ж нема родини,
І не вгледиш, коли згине вся твоя Вкраїна!

Круглый стол

Привет всем, кто проснулся и всем кто пришел,
Кончай базар травить, проводим круглый стол!
Сейчас составим список, AK, AU, AL,
AR?! Давно записан, как ты мне надоел!

Эй, мужики! Потише, не надо горло драть,
Не очередь за пивом, успею записать!
Ну, кто еще остался? Эй, кто там нас зовет?
Нет, здесь мы не торгуем! Так, что, адью, пролет!

Ну вот, всех записали, коль кто-то подойдет,
Он как всегда, последним, «подписочным» пройдет!
Во-первых, с днем рожденья хочу поздравить, я!
Есть случаи такие, поздравим их друзья!

А дальше все по теме, вчера и нынче тест,
Под Винницей проводится очередной хэмфест.
К Ротманова отправился российский Робинзон,
По маякам Одесса, закрыла свой сезон!

На EPC CONTESTe наш US0AK,
Второе место в мире, сорвал наверняка!
Что ж, наши поздравленья, пусть знают все о нас,
На призовых «пол литра», сообразим сейчас!

Да, на страничках сайта, есть видеоотчет,
Как мы проводим «тесты», как наша жизнь течет,
Там Тростянец и Глухов, на «Полевом», на дне,
Со связями справлялись уверенно вполне!

Лишь нету фотографий, кто с кем и сколько пил!
Когда с последним рапортом, ЛОГ взял да и закрыл!

Но это тоже нужно, а как «напругу» снять,
Для этого лишь надо, всем точно наливать!

Но это отвлеченье! А, в общем, молодцы!
Достойно выступали и дети и «отцы»!
Ну, в целом информации, на этом кончен блок,
Теперь пройдем по списку, всем коротко и в срок!

Ведь через три минуты, на Тонисе идет,
Повтор ночного ринга, Кличко поляка бъет!
Давайте очень быстро, по теме, без воды,
Без всяких трали-вали, и прочей ерунды!

Все, уложились точно, секунд осталось пять,
Наш «круглый» стол окончен, иду TV включать.
Какие там вопросы? Давайте на потом!
Сейчас с Кличком поляка, «завалим» и побьем!

Всем доброго здоровья! Пока, уже ушел!
Как быстро все решили! Что значит «круглый» стол!
До следующей встречи! Ого, какой удар!
Ну, все, гасите свечи, не бокс, сплошной кошмар!

В эфире стало тихо, трансивер замолчал!
Похоже, телевизор, там каждый свой включал!
Что ж «круглый» стол закончен, в нем смысл, конечно есть!
И в каждом воскресенье, он наш и ум и честь!

Хобби

Ты странный человек, знакомые сказали,
Когда на «сороковку» YAGI увидали.
Мол, хобби у тебя, братан, такое,
В мир деловой дороги не откроет.

Как им ответить право я не знаю,
Чем объяснить, что люди разные бывают.
Нельзя деньгами все на свете мерить,
Да вот боюсь, наверно не поверят!

Я не такой как все, конечно, это знаю.
Ведь по ночам не Шустера включаю,
Не слушаю трепню в Верховной Раде,
Не верю брехунам «що нині є при владі»!

Есть у меня тропинка, нет дорога,
В тот мир, таких как я. Их очень даже много!

Там часто всех хоть не всегда встречаю,
Когда трансивер старенький включаю.

Нет между нами миль и континентов,
Не давят душу прибыли с процентов.
Там все равны, в том мире мало фальши,
И нет значенья, муж ты или мальчик.

Хоть наш язик не очень всем понятен,
Он только наш и от того приятен.
Пусть просто так, или в ином контесте,
Мы все всегда в одном и том же месте.

Мне жалко тех, кто нас не понимает,
Не обижаюсь, если даже нас глупыми считают.
Тот мир, где мы, не может всяк увидеть,
Уж лучше промолчу, чтоб словом не обидеть.

Одних рыбалка манит, других влечет охота,
Третьи ищут выпить, им тоже есть забота.
Футбол, хоккей, корида и прочие капризы,
Лишь нам эфир приносит различные сюрпризы.

Как часто как-то, где-то проезжая,
Антенны вижу, вот душа родная!
И без стесненья подхожу я к дому,
К такому «HAMU», как и я «больному».

Мы выпьем за знакомство чаю, и «проход» обсудим,
Найдем друзей эфирных, о них мы не забудем!
Пожмем друг другу руки, и прощаясь,
Вдруг вспомним, на «BENDAH» все же мы встречались!

Поет морзянка, мелодично, чисто,
Гетеродин вторит ей тонким свистом.
Из точек и тире вдруг создаются фразы,
Да это же «DX», я не работал с ним ни разу!

Я странный человек, я знаю это точно,
Когда трансивер «разгоняю» ночью.
Мне, как и многим, спокойно жить не ймется,
Ведь мое хобби Радио, зовется!

Ода «Радиоинформу»

А, что же здесь читать? Поставлен был вопрос,
Когда домой газету, мне почтарь принес.

Нет в ней о светской жизни, ни буквы, ни словца,
Отсутствуют там сплетни, без края и конца!

Кто, где на вечеринке, кому-то дал под глаз?
Как изменилась мода, от «голубых» сейчас?
Где отдыхала Алла, кому «нагнул» Филлип?
Из «фото-кинозвездок» кто вляпался, кто влип.

Где ужасы, что душу безумством теребят?
Сопливые истории для пожилых «девчат».
Ну почему так мало – куплю, продам, отдам?
Куда то подевалось – сниму, знакомлюсь, сдам.

Совсем не интересен подборок целый блок,
Еще й для «початківців» преподают урок.
Там термины чудные, по тексту сплошь рябят,
Чужие позывные, колонками стоят!

Но мне совсем не нужно, кто и кого где «снял»,
Как кто-то на «тусовке» в асфальт, лицом упал.
Убили, задушили, за что «мотают» срок?
Бандитам сколько платят богатые «оброк».

Мой интерес попроще, когда и где проход,
В каком порту «Купава», когда домой придет?
Какие СПСы, эфир нам принесет?
Да список стран для «доски», те, что идут в зачет.

Что нового в антеннах? Куда «базука» бьет?
Когда пройдут «контесты»? Кому послать отчет?
Приедут ли испанцы, в Чугуев на хамфест?
На сколько в минитурах, мы претендуем мест?

Все, что нас интересует, найдется без труда,
Полезное «инфо», здесь под рукой всегда!
Какое ныне солнце? Куда уходит шторм?
Мне обо всем расскажет, мой «Радиоинформ».

Памяти А.Руденко (UB5AGX)

Был у меня, прекрасный Друг,
С большим, открытым сердцем.
В минуту тяжкую ходил к нему
Душой согреться!

Конечно, не был он святым,
И мог погорячиться.

Но очень многому тогда,
Успел я научиться!

Он был улыбчивым всегда,
Предельно аккуратен.
И хоть за рюмкой, хоть в делах,
Надежен и приятен.

К тому ж во всем везде, всегда, имел большое дело.
В его руках и голове Большая Мысль горела!
Без слов и споров помогал, коль приходилось туго.
Да не хватило сердца всем, все, нет Большого ДРУГА!

Он яркой молнией сверкнул, всего-то сорок девять.
Душа его сейчас в Раю, я верю и надеюсь!
Ему спасибо говорю. Жаль, не успел при жизни.
Но все же долг свой отдаю, теперь уж после тризны!

Я строки эти всем, УШЕДШИМ посвящаю.
Тем, кто тепло Души дарил, сердца свои сжигая!
У Господа прошу одно, дай им дорогу к Раю.
Их память, их дела, в нас живут, не умирают!

Стоит пустым рабочий стол, лишь фото в черной раме.
И он, улыбчив как всегда и как всегда с друзьями!
Теперь густая тишина, из всех углов крадется.
Как жаль, ЕГО здесь больше нет, увы, он не вернется!

Хамфест

Собрались мы из разных мест,
Не просто выпить, закусить.
У нас событие – ХАМФЕСТ,
Он круче Евро, может быть!

И хоть знакомы все вокруг,
В эфире встретились не раз.
Но как прекрасно, старый друг,
Увидеть блеск знакомых глаз!

Шумит сосна, и Псел течет,
В бокале пенится вино.
Все годы, что прошли, не в счет.
Не воротить их, все равно.

Трансивер снова на столе,
CQ,CQ, летит в эфир,

Пусть мы чуть-чуть «навеселе»,
Ведь представляем, целый мир!

Мир прохождений и антенн,
Мир ламп, РА и микросхем.
Где связи все идут в зачет,
Хоть жизнь меняется, течет.

Но раз в году, иль может два,
Когда расстелится трава,
В реке прогреется вода,
Мы собираемся всегда!

Есть Шостка, Глухов, Лебедин,
Ромны, Ахтырка и Колядин,
Кролевец, Сумы, Тростянец,
И много милых нам Сердец!

Хамфест, Хамфест, улыбки, смех,
Общенья праздник, без сомненья.
Как старый друг, ждешь в гости всех,
Всех тех, кто любит приключенья.

Я приглашаю всех, Друзья,
Конечно, если время будет.
К нам на Хамфест, здесь вся «Семья»,
Здесь все достойнейшие люди!

1.2. Григорий Плечко, UT5XM
Село Короченки, Житомирская обл

Не розчаруюся в тобі

Ти, рідна, й досі у журбі
І воскресаєш ти повільно…
Не розчаруюся в тобі,
Моя ти страднице-Вкраїно

Страждає єдність, далебі —
Віки роз'єднана в неволі!
Не розчаруюся в тобі —
Дорога спільна, спільна доля.

Не гордимося хай, ще ні,
Тобою, мовою ясною —
Не розчаруюся в тобі,
Ти будеш все життя зі мною

Бо я, як син, збагнув твій біль,
Я ж не дитя уже наївне —
Не розчаруюся в тобі.
Моя ти ненько-Україно!

Багатство, поки що, в добрі,
А щедрість – в серці, не в коморі.
Не розчаруюся в тобі —
Поділим навпіл радість, горе.

Я вірю у часи нові,
Ту віру грози не остудять.
Не розчаруюся в тобі,
В героях тих, що є, що будуть.

Я вірю в неба голубінь,
У золотий пшеничний колос —
Не розчаруюся в тобі,
Я заявлю на повний голос.

Одвічний біль…

Одвічний біль, одвічна втіхо!
Не вірю я, що ти з ребра!

На радість нашу, чи на лихо,
Бог жінку з іншого зібрав.

У фарб зорі він взяв чарівність,
Додав жорстокість злих стихій,
Красу і лебедину вірність
Й долив до них отруту змій.

Ослину впертість, ласку киці
Змішав зі мстивістю пантер,
З'єднав з ревнивістю тигриці
Жадобу п'явок-ненажер.

Перемішав з дурманом зілля
Комахи в'їдливої писк,
Яскраве сонячне проміння
Й нічних зірок холодний блиск.

В смутну задуму, що мав місяць,
Додав ще грацію газель,
Потовк заміс, як тісто місять,
Поглянув збоку – ні, не все.

Тож компонент додав останній,
Що в жінці досі ще не зник:
Магнітну силу притягання,
Яку зна кожен чоловік…

З легенди вийшла ти, чи з міфа,
Нехай ти з тіста, чи з ребра —
Одвічний біль, одвічна втіхо:
Любові, щастя і добра.

Не стерти велич Перемоги

Не зітруть і віки твою велич,
Не забути того, що було,
Хоч гранітні стираються стелли
Й ветерани – один на село.

Приспів:

Хай луна мідний дзвін в піднебесся…
Перемого! Для нас ти свята!
Тільки хто ж через рік? Через десять?
Знов настирливо серце пита.

Та ми вірим, що пам'ять нетлінна
І про подвиг згадаємо знов,
Подвиг тих, хто не став на коліна,
Хто за нас проливав свою кров.

Приспів:

Хай луна мідний дзвін в піднебесся…
Перемого! Для нас ти свята!
Тільки хто ж через рік? Через десять?
Знов настирливо серце пита.

Це вони задихались в болотах,
Замерзали в глибокім снігу,
Гамували зашерхлим ротом
Свою з кінського сліду жагу.

Приспів:

Хай луна мідний дзвін в піднебесся…
Перемого! Для нас ти свята!
Тільки хто ж через рік? Через десять?
Знов настирливо серце пита.

І крізь вихор шаленої бурі,
Батьківщину закривши грудьми,
Вони йшли і на смерть, й на тортури,
Щоби ми залишались людьми.

Приспів:

Хай луна мідний дзвін в піднебесся…
Перемого! Для нас ти свята!
Тільки хто ж через рік? Через десять?
Знов настирливо серце пита.

Війна – завжди війна

Транзистор муркає на вушко,
В кімнаті спокій і тепло…
Хтось знов когось бере на мушку…
Добро і Зло, Добро і Зло…

Події мов із каруселі
Хватає память наугад
Й проводить дивні паралелі:
Чечня, Афган і … Сталінград.

На Волзі голову склав тато,
Кабул з синів зробив калік,
Вернувся зять живим до хати,
Та душу в Грозному обпік…

І знову плаче мати сива,
Бо все ж війна – завжди війна,
Священна ти, чи справедлива —
Несеш ти смерть її синам…

Транзистор муркає на вушко
В кімнаті спокій і тепло…
Хтось знов когось бере на мушку…
Добро і Зло, Добро і Зло.

А може це ти?

Згадалась балада, як сина Альошу
Побачила мати з екрану кіно:
Летить він в атаку крізь років порошу,
Хоч смертю хоробрих загинув давно…

Хай думка наївна та пам'ять не стерта —
Я в хроніку давню вогненних років,
В солдатські обличчя вдивляюся вперто,
Проходячи вкотре шляхами батьків.

Я кидаюсь з ними на кулі за Бугом,
Під бомбами корчусь у хвилях Дніпра…
Поразки і відступ… Поразки – як цугом.
І віра крізь відчай… Москва…Сталінград…

В боях і утратах дорога й зворотна
Повз згарище-хату туди на Берлін.
І ненька-Вкраїна, святкова й скорботна,
Вітання прощальні нам шле навздогін…

Хоч думка наївна, нічого, не гордий —
Включаю дев'ятого знов з дев'яти…
Стара кінохроніка Держфільмофонду…
Он знову хтось схожий… А може це ти?!

Гіркий урок Чорнобиля

Квітнева ніч… Містечко спить… Все тихо.
Садів духм'яних запах – до небес!
Та в спокій цей ввірвалось чорне лихо:
Бутон вогненний знявся над ЧАЕС!

Гармонію бетону і природи,
Усю красу спалив нещадний смерч!
Та проти піднялись сини народу,
Своїм життям вони спинили смерть…

Ще й не жили ви, юні лейтенанти,
Володя Правик, Віктор Кібенюк!
Та встали перші ви під гул набату,
Щоб людство зберегти від смерті, мук.

Нерівна битва в ядерному пеклі:
Нейтрони, гама-частки – загаси!
Отруйний дим, киплячий бітум, спека,
Кругом вогонь… і де ж межа їх сил?

Ось тут і видно чим і як хто диха,
Не був героєм зроду?.. Станеш тут!
В безсмертя піднесе шалений вихор,
Чи в забуття проложиш свій маршрут…

Могутній хтось, та з зором, ой, коротким
Ту грізну силу вклав до млявих рук
І став Чорнобиль нам гірким уроком
І полігоном різних там наук.

І йод, і цезій, стронцій і плутоній,
І їх сполук прокляті номери
Смертельним брудом держать у полоні
Усе живе, мов кажучи: «Умри!»

Прости нам, Земле, як прощає мати,
За зло полям твоїм, лісам, воді.
Ми не царі природи, щоб все брати
Та ні! Ми діти… й учні молоді.

Пісня чорнобильців-ліквідаторів

Стомились чорнобильські дзвони
І рани зализує час…
Байдужість чинуші бетонна
Давно не новинка для нас.

Ми й досі «дорогою смерті»
У снах летимо крізь весну,
Щоб знов у смертельному герці
В реакторі вбить Сатану.

Ми люди прості, не герої,
Нам випала доля така:
Героями стати в двобої,
Якого ніхто не чекав.

Не всі ми прибути у змозі
І в день цей стояти в строю —
Багато знайшли по дорозі
Останню зупинку свою.

Їм вічного сну в супокої…
А нам – і за себе й за них —
До праці щоденної знову
Попереду юних синів…

Стомились чорнобильські дзвони
І рани зализує час…
Байдужість чинуші бетонна
Давно на новинка для нас.

Кумова пригода

Так, Микола – випивоха,
Кажуть, це з природи,
Хоч і брешуть люди трохи
Про його пригоди…

Якось раз вночі, бідняжка,
Встав, мов божевільний.
Вихід лиш (бо ж де та пляшка) —
Пасіка артільна…

Мед лікує всі хвороби,
Чи внутрі, чи зовні,
Хоч п’яниці і нероби —
Трудновиліковні.

Що докажеш тут Миколі?
Доганяй за гаєм!..
Вже на пасіці у полі
Вулик вибирає.

От вхопив, який поближче,
Придавив до пупа
І до плота, там де нижче,
З вуликом потупав.

Та зненацька наш Микола
Вигнув дивно шию:
Де ж взялись такі тут бджоли —
Не гудуть, а виють?..

Вулик тут же, біля плоту,
Загарчав, загавкав
Й цап! Зубами – от сволота:
Зна, де більша вавка.

Кум від болю й переляку
Вулик вбік десь кида —
Хоч би дійсно був собака.
Тьфу! Це ж просто гнида!

Стис ширінку міцно в поли,
Мчить додому хутко —
Сплутав чорт він оті бджоли
І собачу будку!..

Сам не бачив я, не знаю. —
Плещуть молодички,
Що в Миколи, десь там скраю,
Шрам є невеличкий.

На весілля в Ясси

Тясмин десь давно за лісом
Ззаду вже й Синюха…
Скаче військо, скаче риссю,
Вслід за сонцем к Бугу.

З козаками, глянь, татари —
Кіньми топчуть простір…
Це весільні мчать бояри
До Лупула в гості.

Обіцяв за Тимофія
Видать заміж Домну,
Ну, а сам, як та повія,
Крутить безсоромно.

Калиновському Мартину
Це якраз на руку:
От Богдановому сину
Добру дам науку!

Не спиняй бояр, Мартине,
Все ж таки – Хмельницький!
Не спиняй – бо хто їх спинить
Дасть тим жаба цицьки!..

Перший день уроком бою
Став хвальку-поляку:
Козаченьки із ордою
Ляхам втерли маку.

А вночі терза жовнірів
Незвичайний клопіт
Шляхті гріють хлопи шкіру —
У вогні всі копи.

Розгулявсь жених із ранку
Із Карач-мурзою —
Не одна ревла шляхтянка,
Ставши враз вдовою.

Хто тіка за річку бистру —
Хлоп тут недалечко:
Ось за ваші, ляхи, здирства!..
Ось за Берестечко!..

Залишився й Калиновський
Під Батіг-горою…
Двадцять тисяч – військо польське
Вкрилося травою

Все готове вже у Яссах,
Жениха жде Домна:
Хай бояри лиш, будь ласка
Будуть … за кордоном…

Сміхоград

В місті славнім Сміхограді
Всім живеться, як в раю.
Чистоті, порядку раді,
Славлять долю всі свою.

Та в житті бува нерідко:
Не цінуєш те що є.
Тож не знаєш, як і звідки
Раптом горе пристає…

На одній із людних вулиць
Папірця хтось із курців
Не докинув раз до урни,
Просто, він не долетів.

А хлопчак обгортку «жвачки»
В урну кинув – переліт!
Не нагнувсь над сміттям рачки,
Вже й школяр, вже ж десять літ…

Через тиждень зникла урна —
Вся сховалась під сміттям.
Наче й люди всі культурні:
Чи дорослий, чи дитя.

З кожним днем все більша купа —
Мов на дріжджах все росте.
Сміхоградці, ви ж не глупі!
Чом тривоги не б'єте?!

Схаменулись дуже пізно,
Бо над містом вже гора,
Це не сміття – сила грізна,
З нею битись вже пора.

Стало темно враз, як в ямі,
Вітер гору ту зірвав
Й місто все страшним цунамі —
Шаром сміття поховав.

З того часу місто зникло,
Славне місто Сміхоград.
А це місце люди звикли
Звати просто: «Сміттєград».

На зборах

У одній країні, там де річка й гори,
Всі зійшлися звірі на великі збори.

Котрий день і нічку не здолать проблеми:
«Як ми через річку міст новий зведемо?!»

«Ось за нашим планом» – Заєць Косий каже:
«Міст легкий із планок через річку ляже!..»

«Ні, хоча це й просто,» – слон почухав вухо:
«Та для цього мосту треба нам колоди.»

Тут осел щосили: «Щоб іти нам далі
Ми ще не рішили головні деталі!..

Що нам за основу взяти краще з толком:
Впоперек будова, чи уздовж потоку?!»

Дехто, може, й знає дивну цю общину —
Мосту там немає, кажуть, і понині.

Це не наша вина

Це не наша вина, це – біда,
Що мужчина тепер м'якотілий.
Що на шию дружині сіда,
Не знаходячи справжнього діла.

А жінки наші йдуть у світи,
Доглядати дітей чужих, неміч.
А буває в борделі піти,
Заставляють прокляті «зелені».

Зробить все Берегиня сім'ї
Для дітей та й для тебе, мужчино…
Піднімись! Нехай подвиг її
Буде справжнім для тебе трампліном.

Ти охляв – безконечна борня…
Ой, нелегко вигнанцю із раю!
Щоби вижить – трудися щодня,
Ворогів – ні кінця їм, ні краю…

Не чіпаймо глибини віків,
Промчимо лиш над Києвом-градом.
Скільки мужніх людей-вояків,
Полягло від злодійської зради.

Вся історія – битви, війна,
Там походи, облоги, набіги.
Раз у раз йдуть страшні племена:
Скіфи, половці і печеніги…

Не злічить міжусобних боїв:
Син на батька, а брат йшов на брата.
Склали голови буйні свої —
Непоправні в мужчинах утрати…

А татаро-монгольська орда?…
І на захист вставали мужчини.
Їхня кров, мов водою ріка —
Поле бою ніхто з них не кинув.

Не забудем й козацьку добу,
За свободу народні повстання.
Громадянську й страшну світову,
І епоху під іменем «Сталін»…

Й кожен раз у сиріт-малюків
Залишався один вихователь.
Хлопчакам замінити батьків
Спромоглася не кожная мати…

І не наша вина, це – біда,
Що мужчина тепер м'якотілий.
Що на шию дружині сіда,
Не знаходячи справжнього діла…

Мій час

Ну хто сказав, що не цікавий
Вділила доля час мені?
Народ історію прогавив,
Що він не втримавсь на коні?..

Мій відлік йде від свисту бомби
І реву чорних птиць на схід,
Що проникав крізь землю мов би,
Страшним хрестом накривши світ.

Хто пережив, той не забуде
Оту шалену круговерть,
Коли на смерть стояли люди,
Своєю смертю вбивши смерть…

І не забути степ цілинний,
Прокльони Праги і Кабул,
Громи надзвуків в небі мирнім
І крізь озон могутній гул.

Дзвінкі будови комунізму:
То ГЕС, то місто, дальній БАМ…
Від мрій нам тут ставало тісно,
У космос вже хотілось нам.

Нехай ти був і чорноробом,
Та в тому є й твоя вина,
Що горем в світ ввірвавсь Чорнобиль
Й життя безжально вимина.

Здавалось, все ж робив, що треба,
Тож стань на хвильку, зупинись!..
Я мчав з народом прямо в небо
Й не знав, що падаю униз…

А незалежність України?
В житті моєму, мов сюрприз!
От, правда, мучуся й донині:
Невже наш поступ десь завис?..

Ну хто сказав, що не цікавий
Вділила доля час мені?
Можливо, щось я і прогавив,
Та ми ще й досі на коні.

Стьопа зоотехнік

Наш Степан солідним став
Виріс вшир і вгору:
«Тачка», хата, поруч став,
Кабінет в конторі.

Із села на комбінат
Возить він худобу,
А ковбас везе назад,
Кажуть повну торбу.

Не купляє за свої —
Крутить щось з вагою:
Хтось – йому, а Стьопа – їм,
Стьопа з головою…

Став скупим Степан Хомич,
З кожним разом гірше,
Хлопці просять могорич —
Тягне все: «Пізніше!..»

Ждали жданого – нема.
Та не кажуть в вічі:
Той, хто хоче все дарма,
Часто платить двічі.

Як раніш, в останній раз —
Хлопці вірні слову —
Перекинули ковбас
Стьопі торбу повну…

Жінка гладить, мов кота:
«Дай сама побачу..» —
Зирк у торбу, ну, а там…
Гідність все бичача…

Учительська доля

Учительська доля…
Із чим я тебе порівняю?
Хіба з незасіяним полем,
Яке я щодня обробляю,
Яке бережу від куколю,
Його бережу від куколю,
А зерна добра засіваю.

Надії, тривоги…
Не скоро діждешся врожаю…
Дитяча душа є від Бога,
Та ключика я відшукаю,
Хоч шляху немає прямого,
Тут шляху немає прямого,
А зерна добра засіваю.

Розумне і вічне…
Я іншої долі не знаю…
Не завжди удачі полічиш,
А усмішка, радість – минають,
Та їх і поміряти нічим,
Їх просто поміряти нічим,
А зерна добра засіваю.

Бабусина хата

Я біля хатини бабусі Катрусі,

А пам'ять: минуле, майбутнє-клубком…
Лиш хата старенька, єдина в окрузі,
І чорне горнятко, мов герб, над кілком…

Ну, хто бубонить щось про хату пихато,
Що вже віджили і горня, й макогін,
Надворі скінчилось століття двадцяте
І хата завадить набрати розгін?

Напевне, забув ти звідки, і хто ти!
Та ми майже всі з таких ось хатин…
Росли ж наші предки у них для польоту
І мріяли часто про дальні світи.

Із предків моїх вище хатньої стріхи
Злітав хтось хіба що в здоровому сні.
Та пращур-чумак прокладав свої віхи
Чумацьким шляхом, там де зорі ясні.

Чумак і воли, космонавт і ракета
Разюча різниця, не проти ніхто!
Цікаво, що винайде розум планети
Так років із тридцять потому, чи сто?..

Горня й макогін, і бабусина хата,
Трипілля далеке, епоха слов'ян…
Я всім українцям хотів нагадати:
Без них не відбувся б для злету майдан

Полтергейст і кумів тест

Запідозрив якось кум,
Зраджує дружина!
Це ж для мене просто глум.
Люба половино!

Винуватців проучить
Вирішив без шуму,
Вибрав день і вибрав мить —
Добре все продумав.

У відрядження зібравсь
В надвечірню пору
І пішов… А потім раз!..
Повернув до двору.

Жде годину, півтори,

Вже судомить ноги,
Гульк! Знайомі номери
Пропливли за рогом.

Кум ще трохи почекав —
Витримав характер:
Ситуація така —
Треба тільки факти.

Що в коханців там і як —
Нам воно не треба,
Клац! Замок їм вдарив так,
Мов би грім із неба!

Хто ж це двері відчинив?..
Кинулась коханка,
А коханець без штанів,
Вскочив лиш в шкірянку.

Миттю шаснув на балкон…
Чорт… Замкнуті двері…
А!.. На кухні є вікно…
К бісу ці портьєри!..

Третій поверх – це не гра,
Він же не горила…
Зачепився за щось, застряг —
Не дістав перила.

На шкірянці він висить,
Ледь від страху дише:
Боже, змилуйся й спаси —
Я ж хіба афіша?..

Що це, люба, тут за крик?
Лоба чом це хрестиш?
Там здається домовик,
Може, полтергейсти?..

– Так… завис тут, мов кажан,
Тілом світить грішним.
Жінко, дай скоріш ножа.
Є щось в нього лишнє!..

З того жаху «полтергейст»
Так рвонув з карнизу
Не згодився на кумів тест!
Полетів донизу…

Ну, йому ще повезло —
Вдала обстановка:
Скільки там летіть було
Із вікна «хрущовки»!

До тебе лечу, село моє…

Поля, ліси, переліски,
Стежина між беріз,
Ставок з дитячим вереском —
Радію знов до сліз.

Отут земля-кормилиця,
Вона годує всіх,
Тут радість в пісню виллється,
Як пройдеш по росі.

Тут перший крок невпевнений,
Шкільні роки твої,
І зорі поміж вербами,
Під посвист солов'їв.

Згадав село – сердечко б'є,
Знов молодість зустрів,
Люблю тебе село моє,
Земля моїх батьків.

Бузковий дух околиці,
Чи снігом замело,
Душевні рани гояться,
Від згадки про село.

І поки сонце в небесах,
Й ляга в ріллю зерно —
Добро не щезне і краса,
Що ти даєш село.

Путі-дороги дальнії,
Беруть початок тут,
Й сюди ж, під крила мамині,
Вертає нас маршрут.

До тебе мчу, село моє,
Крізь відстанні років —
Дитинство, юність звуть мене
Й земля моїх батьків.

Новорічні побажання

Я всім бажаю щастя
В цей вечір новорічний.
Сніг пада хай пухнастий і землю вкриє рясно,
Хай буде так, як в січні!

Додому хай газети
Розносять своєчасно —
У них – інформ-сюжети,
З життя і HAMs, й планети

Великих звершень в році
І затишку у домі,
Талантів сину й доці,
А ще таких емоцій —
Юнацтву лиш знайомих!

Я всім бажаю щастя
В цю нічку новорічну!
Сніжинок вам пухнастих!
І щезнуть хай напасті,
Хай радість буде вічно!

1.3. Владимир Андреев, US4UA
Город Борисполь

За порадою до Тараса

Позавчора мені снився
Сусід Прокопенко.
А сьогодні я зустрівся
Із самим Шевченко.

Ти скажи мені Тарасе,
Подумавши вперто.
Як покращати життя,
Прямо та відверто?

Що робить, куди податись,
Як нам вийти з ями?
А чи може всім поїхать
Прямо до Обами?

Розпитать там в Білім Домі
Як нам краще жити?
Мусульманина Обаму
Салом пригостити.

Попрохати, заспівати.
Заграть на бандурі.
Пояснити, що не вірим,
Ми Вітренко дурі.

Може краще нам за все
Гопак станцювати.
Показать пикатим янкі —
Вмієм працювати.

Заспівати їм на свято:
«Несе Галя воду».
Не ображені ми Богом
На дівочу вроду.

Ми займаєм добре місце
На Земної кулі.
І готові показати
Московії дулі.

Живемо, повір нам друже

Гірше від собак.
Ти позич нам трохи грошей
Обама Барак!

Ти пришли нам міцних негрів.
Дамо їм лопати,
Бо не хочуть працювати
Кляті депутати.

Після сессії міськради
На вухах локшина.
Ой ти рідна, люба, файна
Ненька Україна.

Вигнать з крісла президента,
Депутатів з Ради,
З Баварії запросити
Німців для поради.

Хай навчать як треба жити,
Як зростити брот.
Без такого варіанту
Пропаде народ.

Відповів Тарас сердито,
Подумавши вперто.
І насупившись сказав,
Прямо та відверто.

«Ви всі там на Україні
Довго не вагайтесь.
Об'являйте війну шведам
Та зразу здавайтесь».

Любовь и радио

Заболел, заболел я DX-ми,
Не зовите ко мне врача.
Я пробираюсь к TX-су,
Тапочками слегка «шурча».

Не разбудить бы жену и дочку,
Нормальные люди спят.
Встретить бы друга с Норфолка,
Да и других ребят.

Спросить как дела, здоровье?

А схему ты, где нашел?
И вспомнить друзей поимённо,
Кто рано от нас ушел.

За окном метель с морозом.
А на Сейшелах тепло, прибой.
Боюсь я жены визита
Придёт и скажет «отбой»

Тебе же работать завтра
Вести самолёт, пилить
Шпионов ловить и бегать
Ну, хватит уж «цекулить»

Горит выходная лампа
Тепло отдаёт каскад
И запах особый исходит
Ни с чем не сравнимый «джихад»

Борьба за «страну» и ДХ – СА,
Эмоций и страсти ряд.
Страны и континенты
Идут колесом подряд

И на душе теплеет,
И мороз за окном не мороз.
Проблемы житья мелеют,
Конечно, да и оф коз.

Не дремлет FF в Одессе,
И Стан, что Сычёв в Крыму.
Сказала как-то соседка – ребята, я вас не пойму.
Зачем, для чего это нужно, и – главное кому?

Сейчас Интернет, мобилки.
Звони в Антарктиду скорей.
И я не пойму, для чего-же,
Хоть просто меня убей.

А где же навар и злато,
Доллары, тугрики где?
Я знаю «таких багато»
Бывают они везде.

Живи дорогая «дворняжка».
Понять не дано тебе
Весь спектр тех чувств особый,
Что носим мы их в себе.

Любовь – это статус особый,
Здесь деньги совсем не в цене.
Борьба за страну и DX-са,
Как на большой войне.

В этой войне нет убитых
И прочих реальных бед.
Ну, а душа болит и страдает,
Когда прохождения нет.

Любовь – это что-то особо.
Не злато, алмаз, серебро.
Любовь не имеет каратов,
Всему, всем смертям назло.

Удачи тебе приятель,
«Альокай» сиди, «морзи».
И главный секрет успеха —
Жене, смотри, не дерзи.

Жене – она ключ к успеху,
Поласковей с ней, нежней.
Люби как ТХ свой – не меньше,
И «горючки» ты в меру пей.

Любовь– состояние духа,
Как словом всё объяснить.
Пойди, отдохни немного.
Ну, хватит уж «цекулить».

Гимн радио

Вставай проклятьем заклеймённый
Своих соседей и ментов.
Кипит наш разум восхищённый
И за идею ты готов —

Не есть, не пить, не спать с женою,
Паять, сверлить, крутить болты.
Любви все возрасты покорны,
От Балаклавы до Ухты.

Никто не даст нам наслажденья,
Ни депутат и ни герой.
Хем радио – процесс особый,
Лишь свой логбук возьми открой.

Вставай, DX уже настроил
Свой передатчик на волну.
Вставай, а то ведь потеряешь
В своем ты списке нью-страну.

Вставай, пай – лап уже в разгаре,
Идёт DX всем нарасхват.
Вставай, включай свой передатчик,
А там родные «двести ватт».

Это есть твой последний
И единственный шанс,
Добыть страну и кю-эс-элю
Так что-бы было всё «атасс».

Скрипит антенна и растяжка,
Анод весь красный от стыда.
Моща уходит безвозвратно,
Куда-то ввысь и в никуда.

Поставим «бимы» и «квадраты»,
Натянем «беверидж» в ту даль.
Подстроим КСВ в ту точку,
Где завоюем мы медаль.

Но вот бежит сосед весь красный,
А с ним помощник не один.
Побить тебя и передатчик
С любимой «ГУ-семьсят один».

Достал ты всех их без остатка
Своим ужасным кю-эр-эм.
Беги, беги пока есть время,
А то забьют тебя совсем.

Но вот жена зовёт на кухню,
Где твой обед давно остыл.
Ругает за сухарь тот чёрствый,
Который, под столом забыл.

Но Хем, застывши неподвижно,
В эфире он уже король.
Давай друг другу мы поможем
Завоевать тот Гонор Ролл.

Никто не сдвинет, не сломает,
В любимом хобби их и нас.
И не смотря на кю-эр-эмы,
В логбуке будет высший класс.

Забыто всё, и водка с пивом,
И обижается гэрл – френд.
Как можно тратиться на мелочь,
Когда ДЭ-икс зовет весь бэнд.

Давай морзи всё – без устатку.
А напоследок ты – смотри.
Нет, не забудь про пожеланья
Традиционных 7 и 3!!!

Хобби

Давно родила нас епоха
Попова, Маркони искра.
Сменив голубей с лошадями,
Антенн настала вдруг пора.

Был хэмом вожак всех индусов.
Да, тот кого звали Раджив.
Водил самолёты, пил пиво,
Как жаль что теперь он не жив.

И я был не лыком тем шитый,
Хороший трансивер склепал.
Ловил он на сорок все страны —
Гаваи, Норфолк и Нэпал.

В заливе Персидском Валера
Тот Тигрис, как щуку поймал.
И сняли пред ним Хэмы шляпы,
Свою шляпу тоже я снял.

А Яша с Джунковским создали
Конструкторов полный альянс.
Сверлили, паяли, клепали.
Всё то описал наш Члиянс.

Володя Сергеев в Алчевске,
Серьёзные планы давал.
Те сами фильтра от души всё
За так просто нам раздавал.

Талантливей всех был Румянцев,
Охотник, тестмэн, чемпион,
Конструктор, антенщик бывалый.
Кто спорит, что он кампеон?

Сенатор, по прозвищу Крейзи,
Летал в Антарктиду – морзил.
Грозился поставить антенну,
В политике сильно борзил.

А был он Гольдвассером в Польше,
И стал Голдуотером в США.
Сказал он друзьям в эссесере
Без тени сомнения – «ША».

Добавил он членам кремлёвским:
Робята, поверьте – туфта.
Ничто вам не светит – донт ворри
Уверен, что дальше Ухта.

Барков был не слабым, однако,
Талантлив, умелый бобёр.
За ним хулиган, что на средних,
В КВ, как на праздник попёр.

Спасибо ему за тот бэндик,
Что так взволновал он навек.
Желающим стать хэмом честным
Не быть хулиганом вовек.

Отдал он полжизни для хобби.
А может, кто знает, и жизнь.
Пошел бы и я с ним в разведку,
Да вроде й ходили, кажись.

Ребров всех на уши поставил,
Став лучшим в стране УБ-пять.
Атака, удар, вдохновенье
Голы, забивая, на пять.

Играл за Шахтёр и Динамо
Забил он голы за Вэст Хэм,
И мало кто знает, что был он
И есть он, и будет наш Хэм.

Яйленко и Бунин писали
Тот русский, так вышло, хэндбук.
Сказали им хэмы спасибо,
За сборник всех наших наук.

Наш Юра Гагарин геройски,
Нэм спирит он в Космос послал.
А был Ю Эй Ваном когда-то,

Поехали бодро сказал.

Орлы под землёй и на море,
В науке, в учёбе – везде.
Байкузовы, Кренкели разом
В житейской крутой борозне.

Ушел от нас бурный двадцатый,
Пришел двадцать первый уже.
И жизнь повернула так сильно,
Как гонщик в крутом вираже.

Но мы не в обиде за это
На спутник, селл-фон, Интернет.
Любимому нашему хобби
Не скажем мы – «прошлое», нет.

Да были средь нас и премьеры
Министры, цари, короли.
В эфире же были все просты
Им всем я скажу 73!

Давно родила нас епоха
Маркони, Попова іскра
Зажгла она спирит в душе нам
Зажгла, я скажу, навсегда.

Поэма о сале

Сидели мы как-то с друзьями,
Бойчей разливая винцо.
Закуска была вся на славу,
Но я бы отметил сальцо.

Однажды в рейс трудный, суровый,
Сальца захватил в самолёт.
Попробывал, было. Что было!!!
До взлёта ушел я в полёт…

Летел я всё выше и выше,
И боинг меня не настиг.
Советую вам дорогие,
Хоть раз испытать этот миг.

А я всё забыл от волненья,
И город, куда я летел.
Я сало кусочками резал,

Смеялся и плакал, балдел.

Берут это сало и в море,
Берут в Эверест, на Монт Блан.
Берут со свиньи и свинёнка,
Чей папа, простите, кабан.

Кабан волосатый и грязный.
Ты в душу ему посмотри,
Ты стань перед ним на колени.
А гордость свою ты сотри.

Кабан всем началам начало,
Я это скажу им в лицо.
О сало, родное ты сало,
А если милее – сальцо.

О сало ты счастье земное,
Ты музыка, проза, гроза.
Ты ливень, мороз и стихи ты,
Ты просто девичьи глаза.

Про сало писать наслажденье,
Да тема уж так широка.
Гуляй моя дарлинг, покуда,
Гуляй дорогая пока.

Ещё про хохла, про ту кличку,
Такую, как вроде кацап.
Хохол – той хто є УКРАЇНЕЦЬ!
Хохол цє є той – хто не ЦАП.

Однажды таможник бывалый
Хохла на досмотр прихватил.
Имеешь ты герыч? Имею!
Того чуть инфаркт не хватил.

Как так? Нахлобучились трое,
Браслеты, милиция, где?
Ответил хохол улыбнувшись —
Лежит это всё в животе.

Балдею я пуще наркоты.
Наркотик? Согласен – казни,
Лишай ты меня хоть свободы.
Так больше, пацан, не шути!

Сказал тот таможник суровый:
– Смотри здесь бумаги, печать.

Тебе за проделки такие
Придётся в суде отвечать.

Тебя расстреляют за сало,
Без пользы – проси, умоляй.
Ответил хохол улыбнувшись:
– Я есть Украинец – стреляй.

Хотел было что-то добавить.
Напрасно, звучит как – гуляй!
За сало ещё кто так скажет
Я є Українець – стріляй.

1.4. Василий Хвостенко (UR5FIX)
Город Одесса

Эфир вскипел

Эфир вскипел, как школьный коридор,
Когда звонок означил перемену.
Крутой на бендах завязался спор —
Взялись за микрофоны контестмены.

Один не воин в этой кутерьме,
Нужна команда мужиков умелых.
Чтоб не уснуть, коль день уступит тьме,
Нить времени учетных суток целых.

С бумажным «логом» ведь не одолеть,
Компьютерных журналов многозвенье.
Нырнул в контест – ты должен все иметь:
Удачу, ватты, дикцию, терпение.

Многочасовый этот марафон,
Пройдете, не смотря на QRN-ы.
Проглотит позывные микрофон,
Чтоб «выплюнуть» их все через антенну.

Элита нашей радиобратвы!
Дипломы украшают ваши стены.
В который раз скрестили шпаги, вы,
Взявшись за микрофоны, контестмены!

Юному радисту

Мой юный друг, смелее жми тангенту!
Поверь, что «коллективки» позывной,
На бенде соберет корреспондентов,
Что пообщаться захотят с тобой…

Развал и крах – продукты перестройки,
Что не переварила та страна,
Не тронули ваш коллективчик стойкий —
И станция была сохранена!

Седой связист тупицам-бюрократам
Смог доказать, что радиокружок,

Спасет ребят от улицы проклятой,
Как многих спас и стать людьми помог.

Старик-«Катран» – Айкомом заменили —
Спасибо спонсору – деньжат не пожалел.
Вернуть антенну – стояло усилий.
Бомжи на крышах чинят беспредел.

За помещение крепко поборолись
С коммерческой структурой, что за «так»,
Скупила все и, наплевав на совесть,
В Дом пионеров привела «бардак».

Кипят за стенкой рыночные страсти,
По коридорам шляется братва.
А здесь ребята, обалдев от счастья,
У микрофона путают слова.

– Смелее, друг, поймем тебя, услышим,
Простим, что перепутал позывной.
И не беда, что твой сигнал потише,
Чем киловаттно-вычурно – крутой.

Пусть QSO похожи, как цыплята,
Не многословны, как короткий стих.
И фраза – «дорогой мой оператор»,
Не портит главной значимости их.

Потом все будет, я-то знаю точно —
Восторг от дальних связей и друзей.
Носить устанет QSL-ки почта,
А там глядишь – диплом прибудет с ней.

А нынче, друг, смелее жми тангенту,
Гордись, что «коллективки» позывной,
Вновь не подвел – собрал корреспондентов,
Что рады познакомиться с тобой.

Дробь Павел

Устав от серых будней и забот,
Как только март в оврагах снег расплавил,
Спешит в дорогу радионарод,
Чтоб в позывной прибавилось – «дробь Павел».

Кто на Тойоте, кто на Жигулях,
Бензина в баки максимум заправив,

Ромашки давят шинами в полях,
Чтоб поработать позывным – «дробь Павел».

Родной природы выбрав уголок,
Из удочек свой «спайдер-бим» составив,
Бродяга наш открыл бумажный «лог»,
И весь эфир узнал, что здесь – «дробь Павел».

Семью вот в это путать ни к чему —
Жену и дочь в деревню к бабке сплавил,
Привольно на природе одному!
На двое суток он теперь – «дробь Павел».

Но не один он… правде супротив,
Признаюсь честно – это я слукавил,
Обычно в поле едет коллектив,
Сплоченный общим прозвищем – «дробь Павел».

Сценарий встречи нам не изменить,
Ну, разве что, слегка его подправить,
Роднит друзей невидимая нить,
Когда они становятся – «дробь Павел».

Кто выдумал день этот полевой?
Уют жилища позабыть заставил?
Фанат эфира – парень, в доску, свой!
Вожак, душа компании – «дробь Павел».

Привычка, ведь она свое берет,
Опять в оврагах март снега расплавил,
Спешит в дорогу радионарод,
Опять звучит в эфире – здесь «дробь Павел».

Трансивер ожил

Трансивер ожил и янтарный свет,
Пролился через жидкие кристаллы.
Их черный бисер, словно странный след,
Создал анкету радиоканала.

Вот частота – толпа пугливых цифр,
Послушных ручки «тюннинг» поворотам.
Разбросан по экрану тайный шифр
К заложенным в трансивер «наворотам».

Все здесь, все под рукой, понятно все,
Продвинутый дизайн функциональный.

И массу информации несет,
Цветной экранчик – подхалим нахальный.

Родился на Японских островах,
Трансивер – чудо мысли инженерной.
Он «самоделки» поразил в правах
Терзать эфир сигналом очень скверным.

Но вспомнился трансивер первый мой,
Что собран был рукою неумелой.
Неоковырный, страшненький такой,
Смешное воплощение мысли смелой.

Дымился блок питания, когда
Большая мощность мучила антенну.
И плавились, бывало, провода,
«Прошит» был конденсатор переменный.

Снят со стола и вынесен в гараж,
Уставший от поломок, реконструкций,
Трансивер, что умножил опыт наш
Хоть что-то создавать и без инструкций.

Родившись где-то ……

Родившись где-то в недрах микрофона,
Упрямство фильтров всех, преодолев,
Сигнал, подвластный физики законам,
Шатнул эфир, в пространство улетев,

И напряглись антенн упругих струны,
Трансиверов, включенных на прием,
Послушно распростер объятия тюнер,
Чтоб смог сигнал вместиться точно в нем.

Оковы частоты, его несущей,
Оставил в лабиринтах микросхем,
Сигнал-бродяга, странник вездесущий,
Мой позывной доставил без проблем

Корреспонденту, что за дальней далью,
Меня услышал, да и был таков.
И самой незатейливой педалью,
Незримый мост открыл меж нами вновь.

Привет, дружище, рад случайной встрече!
Отлично слышу, рапорт как всегда.

Я в этот тихий, теплый, летний вечер,
В диапазон забрался твой сюда.

Что нового, что слышно в бренном мире?
Трансивер как, антенны не шалят?
Как жаль, что стало меньше нас в эфире,
Давно не слышал многих я ребят.

А помнишь, брат, как это начиналось?
Как сладок был нам канифоли дым,
На слух, на нюх, на глаз, на мокрый палец,
Трансивер выводили на режим.

Теперь «буржуй» всех вытеснил с эфира,
«Дроздов», «Кудрявцев», «Дружба», «Лаповок»,
Пылятся в дальних уголках квартиры,
Да и «Катрану» скоро выйдет срок.

Ну, что ж, был рад я встрече быстротечной,
Спасибо, друг, приятно оттого,
Что голос твой в пространстве бесконечном,
Донес тепло мне дома твоего.

Привет семье, надеюсь, все здоровы,
Жму руку – вот тебе моя рука.
Уверен, что услышимся мы снова,
Ну, ладно, будь здоров, семь-три! Пока!

Антенна

Крыш городских унылый вид,
Давно наскучил серым тучам.
Телеантенны труп стоит,
Обрывком кабеля прикручен.

В утробу дома провода
Несут массив телеканалов.
Антенн – «тарелок» чехарда,
Глотает спутников сигналы.

Всех выше на семи ветрах,
Кичась количеством растяжек,
Антенна «Яги» – гордый птах,
Да не один, а стая даже.

Двенадцать ровнокрылых птиц,
Строй основали безупречный,

Сойдя с Ротхаммеля страниц,
Пренебрегая ветром встречным …

Чтобы металл антенной стал,
С эфиром спуталось железо.
Не нужно тупо рвать металл,
И без нужды сверлить и резать.

Из книг, компьютерных мозгов,
Как сгусток опыта бесценный,
Продуктом длительных трудов —
На свет рождается антенна!

Но рано праздновать успех,
Чем повторять других ошибку.
Настраивать «сачок помех»,
Сложней, чем арфу или скрипку.

Все рассчитав наверняка,
Настроил – как возможно лучше,
Теперь «антенная рука»,
Грозит сурово серым тучам.

В диапазонах резонанс —
К значенью лучшему стремится.
И КСВ – вот это класс —
Желаемая единица!

…Вот так металл антенной стал,
Железо спуталось с эфиром.
Чувствительнее стал металл,
Связав тебя с огромным миром!

1.5. Владимир Солошенко, UX5YD
Город Черкассы

Радіовірші

Радіовірші, це все для душі
Вони із душі як чайки летять
Вони чарують, радість дарують
І хочеться знову нові писать

Хочу писати, щоб розказати
Бо душа проситься в лісі гулять
В полі широкім, в небі високім
Аж до зірок в мріях злітать

Звуки ефіра, це наче ліра
Тут нові друзі вітають мене
Це дружба міцна, єднає вона
І не відчую, як час промайне.

Вітер віє

Вітер віє із-за гаю,
Дерева гойдає.
Лине здалеку без краю,
Куди не вгадає.

То у житі дозрілому
Хвилею гуляє.
То у небі високому
Хмари розганяє.

Клубочаться чорні хмари,
Дощі посилають.
А він летить до діброви,
Там смерчі гуляють.

Легко жити йому, вільно,
Кордонів не знає.
Пролітає скрізь спокійно,
І горя не має.

Хотів з вітром, хоч три днини,
В небі політати.

Звідти глянуть на Вкраїну,
Себе показати.

Якби була та нагода,
Ще й могутня сила.
Щоб дала мені природа,
Такі дужі крила!

Літа мої

Пролітають літа мої
Наче той лелека,
Хоч усі були хороші
Дорога далека.

Хотів я його спитати
Чи ще не втомився?
А йому це краще знати,
Летів, не барився.

До домівки ще далеко,
Сил не вистачає.
Важко дихає лелека,
Долетіть він має.

Прилетів ранком до хати
Там сів і сумує,
Його прийшли привітати
А він їх не чує.

Батьківщина

Вітре буйний – буревію!
Ти в небі гуляєш,
Летиш собі без кордонів,
Хмари розганяєш.

Благаю тебе ненаситний,
Лети в Україну.
Вона наша рідна ненька,
Як мати – єдина.

Ми її не вибирали,
Не будем й міняти.
Кращу долю збудуємо,

Щоб надію мати.

Батьківщина допоможе,
У лиху годину.
Щастя дати вона зможе
І батьку і сину.

Доля

Думки мої, соколики, до небес злітайте,
Беріть мою недоленьку, в хмарах розкидайте.
Дуже важко з недолею по світу блукати,
Краще її невірную в землю закопати.

А я долю почекаю, навіть і маленьку,
Її щиро привітаю, як рідную неньку.
Закінчилось моє горе, я вже наблукався.
Не цурайся мене доле, тебе дочекався.

О ветеранах

Быстро кружится в вальсе осеннем,
Молодость наша с тобой.
Хоть и прошла она в годы военные,
Все же не время еще на покой.

Все же душа еще молодая
Ей седины не понять
Вечно в пути, покоя не зная,
Ей бы порхая – летать.

Мы ветераны, нам времени мало,
Планы свои завершить.
Вера в победу нам помогала
Путь молодым проложить.

1.6. Владимир Ванзяк, US0YA
Город Черновцы

Вічний мотив

Ті дні минули, наче у ві сні,
Краса Полісся вже в тумані,
Лиш знов ввижається мені
Царівна ніжна і до себе манить.

Вона – як Мавка лісова,
Звести очей немає сили.
Та в серці смуток вигравав,
Здавалось, жаліть голосила.

Ще не добуто золото із скринь,
Природа краю не зів'яла,
Птахів не звала далечінь,
А Мавка знову зиму пригадала.

Тонуло сонце між заплав,
Й дерева темінь обіймала.
Та холод серце не здолав.
В нім билось те, що не вмирало.

Біль

Візьму собі пекучий біль
Вогненим подихом шаленим.
Навпіл ділили хліб і сіль.
Чому ж біда тепер без мене?

Безсоння страдницьких ночей,
І горе, й щастя – все єдине.
З'ясніє темрява очей.
Накличу серцем світлу днину,
Коли візьму пекучий біль…

І який то день настане

Епіграф до вірша: є всі підстави твердити, що Ленківецькі укріплення в 1259 році спалили на вимогу воєводи Бурундая.

Осмомисле Ярославе,
Ти сміявся з тої люті,
Злого короля ославив,
І фортецю звів в Припрутті,

Ще й багато міст в окрузі,
Підпер гори, аж угорські.
Час зіплив в примарнім крузі.
То чому ж так гіркне спомин?

То чому ж так гіркне спомин…
У страшному димовищі
Понад Прутом лине стогін
І здіймається все вище?

Найстрашніше з літочислень…
Де ж ви, браття-галичани?
Хто зронив це ганьбовище,
І який то день настане?

І який то день настане…
Чи в угоду бурундаям?
Світ зіп'явсь, хоч дим розтанув
В нездоланнім ріднім краї.

З натури

Навіщо цей зимовий дощ?
Нечуване стрімке ридання,
Сльозавий вирок вулиць, площ.
Сум'яття. Сподівання…

Шляхи неходжені жаги
Над прірвою міського моря…
Деревам не сягнуть снаги,
Коли в снігах Карпатські гори.

Зима

Зима засмеркла.
Злетілись зграї.
Злилися звуки зловісні.
Засмута-зайда замагає.

Зоря зневірена, засни…
Здолаю злобу, зблуд зомліє.
Заквітне змерзлий зорепад.
Застигне зболена завія.

Змінилось все

Змінилось все, зосталися слова
Воронячим безглуздим на деревах
Чи, може, ненаситність лева
Переозвучить окриком сова?

Ще десь регоче видивінь лісна.
Та під склепінням давньої печалі
Слова забуті знову прозвучали.
Благослови нас, щедрице земна.

Княгині Ользі

Я зіплив у безмежжя
І мене вже нема.
На сумнім узбережжі —
Довкіл дерева

Там, де зрада дружину
Топтала внівець…
Я не вірив, що згину,
І що прийде кінець.

Та тепер вже до тебе
Промовляє трава.

Сліз-росиці не треба.
Скрізь похмура мерва…

Деревлянська жорстокість.
Дерев'яна тужба.
Пресвята одинокість,
Ти – моя ворожба.

Чорна билиця

Наспівуй, земле, небилиці

Про чорний морок, білий дим.
Він не здавався нам густим.
Прозорим видалось каміння.
Лиш запізнілеє прозріння,
І не зупинене проміння,
І материнське голосіння,
І чорний морок, білий дим…
Вони і на моїм сумлінні.

1.7. Другие авторы

Радиолюбительские частушки

Ой, девчонки, что за радость
жить с любителем своим!
Кого любит он – не знаю.
Целый день орет в эфир!

Он наушники наденет
и в контестах все сидит.
А я кофе все готовлю,
говорить мне не велит!

Каждый день одно и тоже —
все мне уши прожужжал,
об антеннах, ягах, тросах,
о своих трансиверах.

Ой, девчонки, что же делать?
Не пойму я ни хрена!
Что за жизнь така девичья?
А вокруг все кабеля!

Одеяло поднимаю,
Чтоб любителя поймать.
Кабелями обмотался —
Не развяжешь, твою мать!

То ли кабель, то ли дюбель,
То ли милого предмет…
Не пойму девчонки сразу —
Что за хрень торчит во тьме?

Что за жизнь наша девичья?
Не возьму себе я в толк!
Как же этого радиста
Раскрутить то на любовь?

Пусть же Радио вещает!
И гремит во всех местах!
Только вы не забывайте
Своих женщин навещать!

И наследников эфира
Нужно больше нарожать!

А от кабеля с антенной
Им на свете не бывать!

Автор Вероника – дочь Георгия Члиянца (UY5XE) и, по совместительству, жена Сергея Ломадзе (A65BU).

Марш радистов

В лесах, на холмах и равнинах
Военная длится страда,
В окопах, землянках, в машинах
Радисты на страже всегда.

Припев:

Мы и ночью и днем на посту за ключом.
Будет связь безотказной в бою,
Знает каждый радист – как пилот и танкист.
Он страну защищает свою.

Припадая к ключу, как к винтовке,
Он дробь посылает в эфир.
И знает, что строчки шифровки,
Несут нам победу и мир.

Припев

Дорога к победе терниста,
Но в час, когда смолкнет война,
Спасибо отважным радистам
Советская скажет страна.

Текст к празднику Победы предоставлен Анатолием Демяненко, US0QG

Идёт ветеранов строй

Под звон орденов и медалей,
В своём поредевшем строю,
Идут на парад ветераны,
Отчизну прославив свою.

Один возле стен Сталинграда,
Другой под Москвой воевал,
А третий под Ленинградом
Блокады кольцо прорывал.

Победа! Победа! Победа!
Досталась большою ценой.
Победа! Победа! Победа!
Идёт ветеранов строй.

Идут в строю те, кого Прага
Встречала тогда, весной.
И те, кто на стенах рейхстага
Оставил автограф свой.

Кто на плечах своих вынес
Тяжесть и боль войны.
Те, кто принёс нам Победу
Из сорок пятой весны.

Победа! Победа! Победа!
Досталась большою ценой.
Победа! Победа! Победа!
Идёт ветеранов строй.

Анатолий Ирха, UR5VFY

Гімн короткохвильовика

Хтось марки збирає, хтось любить коней,
А хтось мерседеси залізні.
Мені б лиш в ефір ДХ-виклик подать,
Й почути в шумах викличний свій.

Лунає морзянка на всі голоси,
ДХ-а гурма викликає.
Та свій викличний економний ДХ,
Не завжди і всім повторяє.

Хтось євро збирає, хтось любить гашиш,
А хтось – мерседеси залізні.
Мені б лиш в ефір ДХ-виклик подать
Й почути в шумах викличний свій.

Регламент – закон, та є й інший закон,
Від скромності тим не вмирати,
Кому кіловати в період змагань,
В антену не жаль подавати

Хтось марки збирає, хтось любить коней,
А хтось – мерседеси залізні.
Мені б лиш в ефір ДХ-виклик подать
Й почути в шумах викличний свій.

Мирон Николишин, UX5QS, місто Львів

Ода о DX-ах

Старенький «Айком», творенье японца
Много уж лет у меня на столе.
В мир интересный, заветный оконце
Приоткрываю – и вот я везде

В Африке жаркой бреду по пустыне,
Мерзну во льдах Антарктиды седой.
Радиомир – он со мною отныне,
В нем я живу, и звучит позывной.

Всем операторам, дальним и ближним,
Всем кто не спит, кто проснулся уже.
В теплом Мадриде, вечернем Париже,
Утреннем Токио, холодной Москве.

Кто-то услышит меня в этом мире.
Может быть немец, а может быть швед.
Нет ни границ, ни таможни в эфире,
Всякий кто здесь – он мне друг и сосед.

Связь проведу – пожелаю удачи,
Он мне в ответ пожелает добра.
Я свято верю – не будет иначе,
Если иначе – нагрянет беда.

Тихо морзянка поет, замирая.
Время идет – а ДХ-а все нет.
Старенький «Айком» я свой выключаю,
Иду отдыхать – за окном уж рассвет.

Н.Ульяненко, UX4IM, с. Комуна, Донецкая обл.

Песня об Арабатской стрелке

Арабатская стрелка, даль лазурного цвета,
Солнца шар раскаленный над песчаной косой.
Арабатская стрелка, кто хоть раз видел это,
Тот навеки пленился твоей дивной красой.

Арабатская стрелка, неба звездная чаша,
Маяка свет призывный над соленой волной.
Арабатская стрелка, ты судьбой стала нашей,

Никогда не забудем этой встречи с тобой.

Писк «морзянки» знакомый, мачт ажурные шпили
Над палаточным строем, словно сказочный лес.
Арабатская стрелка всех друзей пригласила
На веселую встречу – этот очный контест.

Буруны белой пены, крики чаек над морем,
Теплый ветер, зовущий в удивительный край.
Арабатская стрелка, чудо света восьмое,
Мы сюда возвратимся, ты без нас не скучай.

Виктор Абрамов, UX5PS

Раздел 2. Рассказы радиолюбителей

2.1. Мое «Русское поле»
Андрей Моховиков, UT5NM

Это мое первое «Поле» в соревнованиях RU-QRP клуба. Так получилось, что желание вырваться из города с портативным аппаратом не совпадало либо с планом соревнований, либо с рабочим графиком. Да и ФТ-857 с чугунным аккумом от УПС не самый подходящий вариант для пешей или вело вылазки. А с авто и мото я навсегда завязал – добрая половина сослуживцев-отставников в моем возрасте уже перенесла инфаркты и инсульты, а кое кто уже в земле. Посему собственное брюхо было решено передвигать исключительно с помощью собственной же мускульной силы, а не «лошадей» упрятанных в железки. Гложет, может проживу чуток подольше. Специально приобретенный и собранный PFR уже обкатан на Вервольфе и, совсем недавно, в QRP Day. Пора и в бой.

Стал вопрос о месте выезда – «ставка» уже поднадоела, да и страшная жара до +35 градусов днем при нашей почти 90 % влажности требовала места возле тенистого озера. Ну, и оригинальное чего-нибудь должно быть. И такое место было найдено, хорошее, историческое место. В 20 километрах от Винницы в свое время первым стал на боевое дежурство ракетный полк Краснознаменной 43-й ракетной армии РВСН с фартовым позывным «Червонец». Славные, героические были времена. Его командиром тогда был покойный ныне Борис Иванович Моховиков, мой отец. По воскресеньям все семейство с ближайшими соседями частенько втискивалось в командирский газик и выезжало в окрестности части – искупаться в родниковом озере и по грибы. Поскольку грибы я до сих пор предпочитаю только маринованные, то конечно сразу же бежал в полк и в свои 12 лет излазил там все вдоль и поперек. До боевой стартовой позиции с высоковольтной сеткой дело к счастью не дошло, но в регламентных ангарах, оказывается, запросто можно было подергать за стабилизатор – «трубу», мирно лежащую на стапеле.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.